

Sygn. akt I ACa 1185/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 grudnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Wojciech Kościołek (spr.)
Sędziowie:	SSA Zbigniew Ducki SSA Regina Kurek
Protokolant:	st. prot. sądowy Marta Matys

po rozpoznaniu w dniu 3 grudnia 2013 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A z siedzibą w K.

przeciwko S. M. i L. M.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanych

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 30 kwietnia 2013 r. sygn. akt I C 814/12

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz strony powodowej kwotę 5.400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.**

Sygn. akt I A Ca 1185/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w Krakowie utrzymał w mocy wobec pozwanych S. M. i L. M. nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z weksla, wydany przez Sąd Okręgowy w Krakowie w dniu 25 maja 2011 roku, do sygn. akt I Nc 170/11, mocą którego nakazano pozwanym, aby zapłacili solidarnie na rzecz strony powodowej (...) S.A. z siedzibą w K. kwotę 2.514.560,29 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12 maja 2011 r. do dnia zapłaty wraz z kwotą 38.633 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 7.200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego

W uzasadnieniu orzeczenia Sąd Okręgowy wskazał, że (...) S.A. z siedzibą w C. zalegała na dzień 21 kwietnia 2011 r. z zapłatą na rzecz strony powodowej łącznej kwoty 2.514.560,29 zł, na którą składały się należności z faktur VAT i not odsetkowych (precyzyjnie opisanych w stanie faktycznym sprawy) oraz kwota odsetek ustawowych za opóźnienie w

zapłacie w/w należności. Wobec istnienia w/w zaległości w zapłacie strona powodowa wypełniła, zgodnie z deklaracją wekslową, z dnia 14 września 2009 r., weksel własny in blanco wystawiony na zabezpieczenie w/w zobowiązania przez (...) S.A. w C., a poręczony przez pozwanych. Zgodnie z pkt. 2 deklaracji wekslowej z dnia 14 września 2009 r. strona powodowa była uprawniona do wypełnienia weksla na sumę odpowiadającą zadłużeniu wystawcy wobec strony powodowej łącznie z odsetkami. Zarzut pozwanych, że w/w weksel został wypełniony nieprawidłowo okazał się w ocenie Sądu Okręgowego chybiony i nie poparty żadnymi przekonującymi dowodami, skoro uwzględniając przepisy art. 6 k.c., 232 i 3 k.p.c. to na pozwanych ciążył obowiązek wykazania wspomnianej nieprawidłowości. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika zaś, iż weksel na podstawie którego wydano nakaz zapłaty w niniejszej sprawie został wypełniony prawidłowo, zgodnie z załączoną do niego deklaracją wekslową. Jak trafnie zwróciła uwagę strona powodowa, jeżeli pozwani kwestionują prawidłowość wypełnienia weksla, w tym w zakresie sumy wekslowej, to powinni wykazać na czym polegała owa nieprawidłowość, pozwani jednak nie uczynili zadość ciążącym na nich w tym zakresie obowiązkom procesowym, co skutkuje tym, że podniesiony przez nich zarzut nieprawidłowego wypełnienia weksla musiał zostać oceniony przez Sąd jako gołosłowny i już tylko z tego powodu nie zasługiwał na uwzględnienie.

Zdaniem Sądu Okręgowego także twierdzenie pozwanych jakoby zawiadomienie ich przez pełnomocnika strony powodowej o wypełnieniu weksla w terminie 7 dni przed terminem płatności było prawnie nieskuteczne, nie znalazło oparcia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Wbrew bowiem twierdzeniom pozwanych, strona powodowa należycie powiadomiła ich o wypełnieniu w/w weksla wzywając jednocześnie do zapłaty sumy wekslowej. Zawiadomienia o wypełnieniu weksla skierował do pozwanych pełnomocnik strony powodowej, działający na podstawie pełnomocnictwa z dnia 5 marca 2010 r., w którym strona powodowa upoważniła go m.in. do występowania w jej imieniu do dłużników z zawiadomieniami o wypełnieniu weksla i wzywania ich do zapłaty. Fakt zaś, iż wskazany dokument pełnomocnictwa nie został załączony do pism strony powodowej z dnia 21 kwietnia 2011 r. i z dnia 4 maja 2011 r., nie uchybia skuteczności umocowania do reprezentacji, gdyż konstytutywna jest czynność udzielenia pełnomocnictwa, a nie jego doręczenie drugiej stronie czynności. Jak słusznie zauważyła strona powodowa, stanowisko pozwanych jakoby „spółka akcyjna nie znała instytucji pełnomocnika spółki akcyjnej, gdyż tę rolę pełni prokurent spółki akcyjnej” jest nietrafne – bowiem, że spółka akcyjna, podobnie jak każda inna osoba prawna może udzielać pełnomocnictw.

Apelacje od wyroku złożyli pozwani zaskarżając wyrok w całości.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucili;

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na przyjęciu, że powód w całości udowodnił dochodzone roszczenie w kwocie 2 514 560,29 zł, stanowiącą wysokość sumy wekslowej, skoro nie udowodnił roszczenia odnośnie skapitalizowanych odsetek

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na przyjęciu, iż powiadomienie strony o wypełnieniu weksla w terminie 7 dni przed terminem płatności było prawnie skuteczne, zwłaszcza w aspekcie art. 38 prawa wekslowego.

Na tych podstawach domagali się zmiany zaskarżonego wyroku przez oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania.

Strona powodowa wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Apelacyjny zważył;

apelacja nie jest uzasadniona.

Wbrew stanowisku pozwanych, doręczenie zawiadomienia o wypełnieniu weksla i wezwania do zapłaty z weksla nie ma podstawowego znaczenia dla samego zobowiązania pozwanych jako poręczycieli wekslowych. Z art. 38 prawa

wekslowego wynika tylko, że posiadacz weksła, płatnego w oznaczonym dniu albo w pewien czas po dacie lub po okazaniu, powinien przedstawić go do zapłaty bądź w pierwszym dniu, w którym można wymagać zapłaty, bądź w jednym z dwóch następnych dni powszednich. Przepis ten nie formułuje konsekwencji prawnych, wynikających z nie przedstawienia weksła do zapłaty. Trafnie przy tym zwraca uwagę Sąd I instancji, że deklaracja nie zawiera ograniczenia instrukcji dla zawiadomienia przez remitenta wystawcy o wypełnieniu weksła. Przewidziane zatem zasady powiadomienia wystawcy o treści weksła zostały zachowane przez powoda, który wykazał w sprawie, że reprezentujący go pełnomocnik dokonał powyższej czynności w jego imieniu. Dla skuteczności takiej czynności prawo wekslowe nie przewiduje szczególnej formy, a jak to wskazano wyżej także strony postępowania i opisanej w sprawie deklaracji wekslowej nie przewidziały dla tej czynności osobistego działania remitenta. Uwzględniając przy tym, że podpisanie deklaracji oznacza akceptowanie jej treści, a to w powszechnym rozumieniu słów utożsamia zgodę z akceptacją, to uznać należy, że dokonana przez pełnomocnika strony powodowej czynność powiadomienia była prawnie skuteczna w rozumieniu prawa (art. 98 k.c.). W ocenie Sądu Apelacyjnego – udzielone przez powoda umocowania do dokonywania opisanych czynności było prawnie skuteczne. Oznacza to, że pełnomocnictwo takie przyznaje kompetencję do dokonywania wszelkich czynności, jakie mieszczą się w zakresie wynikającym z jego treści. W ocenie Sądu Apelacyjnego nie ma podstaw prawnych dla uznania, że zakresem umocowania nie są objęte nie będące czynnościami prawnymi zawiadomienia czy wezwania. W konsekwencji zarzut błędnych ustaleń Sądu I instancji w zakresie skuteczności zawiadomienia o wypełnieniu weksła uznać należy za oczywiście chybiony.

Oceniana sprawa związana była z dochodzeniem wierzytelności wekslowej (art. 485 § 2 k.p.c. w zw. z art. 10 pr. weksl.). Zobowiązanie z formalnie poprawnie uzupełnionego weksła istnieje od chwili złożenia na nim podpisu a nie dopiero od chwili uzupełnienia weksła (por. wyrok SN z dnia 4 czerwca 2003 r., I KKN 434/01, LEX nr 137623; postanowienie SA w Poznaniu z 14 listopada 2003 r., II AKz 835/03, Wokanda 2004, nr 5, s. 43). A skoro tak, to bezbłędna jest teza Sądu I instancji, że to na pozwanych (art. 6 k.c.), a nie na powodzie, spoczywał obowiązek wykazania nieprawidłowości merytorycznej wypełnienia weksła. A zatem, to rzeczą pozwanych było wykazanie, że stanowiące podstawę wypełnienia weksła fakty nie istnieją, bądź ich prawdziwość jest częściowa. Takiej czynności pozwani nie dokonali zwracając jedynie uwagę na okoliczność, że to powodowi umknął uwadze fakt, że dochodząc zapłaty odsetek powód winien przedłożyć dowody przelewu należności za poszczególne faktury, w postaci stosownych wyciągów bankowych obejmujących te właśnie przelewy i wykazujące daty dokonanych płatności. Tak postawiony zarzut pozwanych nie jest skuteczny. W szczególności z bezbłędnych ustaleń Sądu I instancji wynika, że na określonej pozwem i weksłem sumę składają się trzy pozycje:

a) 2.064.921,67 zł tytułem ceny za zakupione towary, należy z poszczególnych z poszczególnych umów sprzedaży potwierdzonych następującymi fakturami VAT:

b) 307.198,46 zł tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie ceny nabycia towarów na podstawie innych umów sprzedaży niż te wymienione w lit. a) i szczegółowo wskazanych w następujących notach odsetkowych;

c) odsetek ustawowych w kwocie 142.440,16 zł za opóźnienie w zapłacie kwot wskazanych w lit. a) obliczonych od dnia wymagalności do dnia wypełnienia weksła, czyli do 21 kwietnia 2011 r.

Wszystkie podstawowe dokumenty w postaci faktur i not dają podstawę dla uczynienia ustaleń w zakresie daty wymagalności poszczególnych należności, opisują okres opóźnienia i datę na którą naliczane są odsetki. Taki opis przedmiotu świadczenia stwarzał pozwanym pełną podstawę dla podjęcia czynności obronnych w sprawie i wykazywania konkretnymi dowodami, że okres opóźnienia w świadczeniu podstawowym był inny od np. wskazanego w nocie obciążeniowej w liczbowym wymiarze dziennym, czy zamkniętego okresami wymagalności należności opisanej konkretną fakturą do 21 kwietnia 2011r. Wszak dokumentacja finansowa (faktury i przelewy) winny znajdować się u upadłego wystawcy weksła, co zapewniało pozwanym, jako poręczycielom wekslowym możliwość zbadania prawdziwości twierdzeń powoda i rzetelności dołączonych do pozwu dokumentów. Brak takich dowodów po stronie pozwanych wykluczał potrzebę weryfikacji obliczeń matematycznych, wynikających z dołączonych przez

powoda dokumentów. Jedynie dla porządku należy wskazać, że suma poszczególnych składników odpowiada dochodzonej pozwem sumie wekslowej.

Wszystko to pozwala Sądowi Apelacyjnemu uznać ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji za własne oraz zaaprobować prawną ocenę roszczenia powoda (art. 10 pr. weksl. w zw. z art. 353 k.c.). Zarzuty apelacji pozwanych nie zasługują na uwzględnienie.

Mając to wszystko na uwadze orzekł Sąd Apelacyjny jak w wyroku na podstawie wskazanych przepisów a nadto art. 385 k.p.c. z konsekwencjami w postaci rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego na zasadzie art. 98 § 1 w zw. z art.391§1 k.p.c.